

UCHWAŁA

Dnia 2 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Wygoda

protokolant: starszy sekretarz sądowy Renata Szczegot

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 2 marca 2021 r. wniosku Prokuratora Rejonowego w W. z dnia 18 stycznia 2021 r. sygn. PR 1 Ds (...), o podjęcie uchwały w przedmiocie:

1. zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi Sądu Rejonowego w stanie spoczynku M. C., za czyn polegający na tym, że: „w okresie od stycznia 2019 roku do 21 stycznia 2020 roku w J. uporczywie nękała A. K., M. K. i R. K. poprzez wyzywanie ich słowami wulgarnymi, znieważającymi i zniesławiającymi, nagrywaniu i robieniu zdjęć pokrzywdzonym na ich posesji, inicjowaniu wobec nich bezpodstawnych interwencji Policji, zakłócaniu spoczynku nocnego, a ponadto grożeniu A. K. pobytem w zakładzie karnym, czym wzbudziła u pokrzywdzonych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i poniżenia oraz istotnie naruszyła ich prywatność - tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.”;

2. „zezwolenia na zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie do Prokuratury Rejonowej w W. oraz na badania psychiatryczne w Poradni Zdrowia Psychicznego w W. Sędziego Sądu Rejonowego w stanie spoczynku M. C. w sytuacji, kiedy dobrowolnie nie stawia się na wezwanie orangu procesowego i niesprawiedliwi swojej nieobecności”,

działając na podstawie art. 80 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2020.2072 t.j. ze zm.);

uchwalił:

1. powyższy wniosek uwzględnić i zezwolić na pociągnięcie sędzi w stanie spoczynku M. C. do odpowiedzialności karnej, za czyn polegający na tym, że: „w okresie od stycznia 2019 roku do 21

stycznia 2020 roku w J. uporczywie nękała A. K., M. K. i R. K. poprzez wyzywanie ich słowami wulgarnymi, znieważającymi i zniesławiającymi, nagrywaniu i robieniu zdjęć pokrzywdzonym na ich posesji, inicjowaniu wobec nich bezpodstawnych interwencji Policji, zakłócaniu spoczynku nocnego, a ponadto grożeniu A. K. pobytem w zakładzie karnym” - tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k.;

2. wyrazić zgodę na zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie sędzi w stanie spoczynku M. C. przez Policję do Prokuratury Rejonowej w W. w terminie wskazanym przez prokuratora;

3. wyrazić zgodę na zatrzymanie i doprowadzenie sędzi w stanie spoczynku M. C. przez Policję do miejsca pracy biegłych lekarzy, którym prokuratura zleci sporządzenie opinii o stanie zdrowia psychicznego wyżej wymienionej, w czasie wskazanym przez Prokuraturę Rejonową w W..

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 18 stycznia 2021 r. prokurator Rejonowy w W., wystąpił do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi w stanie spoczynku M. C., za czyn polegający na tym, iż: „w okresie od stycznia 2019 roku do 21 stycznia 2020 roku w J. uporczywie nękała A. K., M. K. i R. K. poprzez wyzywanie ich słowami wulgarnymi, znieważającymi i zniesławiającymi, nagrywaniu i robieniu zdjęć pokrzywdzonym na ich posesji, inicjowaniu wobec nich bezpodstawnych interwencji Policji, zakłócaniu spoczynku nocnego, a ponadto grożeniu A. K. pobytem w zakładzie karnym, czym wzbudziła u pokrzywdzonych uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i poniżenia oraz istotnie naruszyła ich prywatność - tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.”

Ponadto, wnioskodawca w wyżej wymienionym wniosku wniósł także o: „zezwoenie na zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie do Prokuratury Rejonowej w W. oraz na badania psychiatryczne w Poradni Zdrowia Psychicznego w W. Sędziego Sądu Rejonowego w stanie spoczynku M. C. w sytuacji, kiedy

dobrowolnie nie stawi się na wezwanie orantu procesowego i niesprawiedliwi swojej nieobecności”.

Na podstawie ww. wniosku i przedłożonych wraz z nim materiałów postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w W., sygn. PR 1 Ds (...),

Sąd Najwyższy uznał za uprawdopodobniony następujący stan faktyczny.

W dniu 27 sierpnia 2019 r. Komenda Miejska Policji w J. przyjęła od A. K. zawiadomienie o przestępstwie. Z zeznań przesłuchanego wówczas w charakterze świadka A. K. wynika, iż on oraz jego rodzina od stycznia 2019 r. są wyzywani, znieważani i zniesławiani, nagrywani i fotografowani przez M. C. (k.1-2).

W związku z powyższym zawiadomieniem, Prokuratura Rejonowa w W. wszczęła postępowanie sprawdzające w kierunku czynu z art. 190a § 1 k.k., który według składającego zawiadomienia miał zostać popełniony M. C.

M. C. jest sędzią Sądu Rejonowego w J. w stanie spoczynku. Urząd sędziego piastowała od 1 października 1993 r. do 30 listopada 2010 r., kiedy to przeszła w stan spoczynku na podstawie art. 69 § 2 w zw. z art. 72 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych (k.17). W stan spoczynku przeniesiona została uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa nr (...) z dnia 18 listopada 2011 r. (k. 50 akt głównych).

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2020 r. Prokuratura Rejonowa w W. wszczęła śledztwo sygn. PR 1 Ds (...) w sprawie uporczywego nękania w okresie od stycznia 2019 r. do 13 listopada 2019 r. w J. A. K. i jego rodziny przez sędziego Sądu Rejonowego w stanie spoczynku M. C., tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. (k.46).

Zgromadzony w sprawie materiał w postaci zeznań świadków (k. 1-2, 49, 54-55, 58, 60-61, 66, 68), zapisów audio i wideo, na których zarejestrowane jest zachowanie M. C. (k. 8,9, 71-78), wykazu interwencji w miejscu zamieszkania stron (20-30), dokumentacji nadesłanej przez Ośrodek Pomocy Społecznej w J. (k. 33-45) oraz pisma Prezesa Sądu Rejonowego w J. (k.17) uprawdopodobnił następujący stan faktyczny.

M. C. zamieszkuje w domu jednorodzinnym na posesji graniczącej z posesją pokrzywdzonych. Do grudnia 2018 r. M. C. żyła w zgodzie z sąsiadującą rodziną K., a A. K. często pomagał M. C. w pracach związanych z utrzymaniem domu. W pewnym momencie doszło pomiędzy nimi do nieporozumienia albowiem M. C. uznała, że pokrzywdzony spowodował interwencję Straży Miejskiej, związaną z nieodpowiednim spalaniem węgla w okresie grzewczym. Od stycznia 2019 r. M. C. zaczęła nękać rodzinę K. wulgarnie i głośno ich wyzywając, strasząc, grożąc i szkalując. Negatywne zachowania dotyczyły głównie A. K. M.C. często powodowała nieuzasadnione interwencje Policji w miejscu zamieszkania pokrzywdzonych, jak również interwencje innych służb miejskich. Niejednokrotnie głośnym i zamierzonym zachowaniem zakłócała ich spoczynek nocny.

W aktach brak jest informacji świadczącej o tym, iż M. C. leczy się bądź w przeszłości leczyła się w poradniach i placówkach zdrowia psychicznego, jednak zeznania świadków i materiały policyjne (k. 35) oraz treść uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (...) z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie przeniesienia M. C. w stan spoczynku, w której stwierdza się, iż: „badania Pani sędzi przeprowadzone przez biegłych sądowych (...) wykazały duże nasilenie zaburzeń nerwicowych oraz psychosomatycznych”, pozwalają uznać, że zachodzi uzasadniona wątpliwość, co do poczytalności M. C.

Na prośbę Policji, kontakt z M. C. próbowali podjąć pracownicy Ośrodka Pomocy Społecznej w J., jednak bezskutecznie (k. 33-34). Z nadesłanej przez Ośrodek Pomocy Społecznej w J. informacji wynika, że sędzia w stanie spoczynku M. C. jest osobą mającą poważne problemy z prawidłowym funkcjonowaniem w środowisku społecznym (k.33).

Natomiast z informacji uzyskanych przez Sąd Najwyższy od Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w R. wynika, iż w sprawie sędzi w stanie spoczynku M. C., aktualnie nie jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne, natomiast prowadzone są czynności dyscyplinarne w trybie art. 114 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2020.2072 t.j. ze zm; dalej jako: p.u.s.p.).

W dniu 25 lutego 2021 r. do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej wpłynęło pismo Komendanta Miejskiego Policji w J., w którym wskazał m.in., iż dzielnicowy

podjął próbę doręczenia M. C. zawiadomienia o terminie posiedzenia w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie wyżej wymienionej sędzi w stanie spoczynku do odpowiedzialności karnej. W trakcie próby doręczenia zawiadomienia, M. C. zapoznała się z jego treścią, jednak odmówiła przyjęcia zawiadomienia i złożenia podpisu na pokwitowaniu odbioru. Ponadto komendant w piśmie poinformował, iż Komenda Miejska Policji w J. prowadziła wobec M. C. sprawy o wykroczenia, w których ostatecznie Policja odstąpiła od skierowania do sądu wniosku o ukaranie, informując o tym „Rzecznika Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Sądownictwa w (...)” (k. 63-65 akt głównych).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Na wstępie Sąd Najwyższy przypomina, iż przy rozpoznaniu wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej oraz na jego zatrzymanie nie ma zastosowania norma wynikająca z art. 117 § 2 k.p.k. zakazująca przeprowadzenia czynności procesowej w razie niestawiennictwa osoby lub osób uprawnionych z przyczyn także usprawiedliwionych (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 r. sygn. SNO 27/12, LEX nr: 1231619). Przepis art. 80 § 2e p.u.s.p., reguluje kwestie nieobecności osób uprawnionych na posiedzeniu immunitetowym w sposób odrębny od k.p.k. i tym samym wyłącza odpowiednie stosowanie w tym zakresie kodeksu postępowania karnego (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2009 r. sygn. I KZP 5/09 Lex nr LEX nr: 493998). Z tych też powodów Sąd Najwyższy zadecydował o rozpoznaniu niniejszej sprawy mimo niestawiennictwa osób uprawnionych, w tym obrońcy z urzędu sędzi w stanie spoczynku M. C. – adw. A. A., który jak wynika z treści notatki urzędowej sporządzonej przez pracownika sekretariatu Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej (k.68), nie został prawidłowo, w rozumieniu k.p.k., powiadomiony o terminie posiedzenia w przedmiotowej sprawie gdyż będąc na zwolnieniu lekarskim nie odbierał kierowanej doń jako adwokata korespondencji. Na marginesie Sąd zauważa iż tego typu okoliczność nie usprawiedliwia niestawiennictwa obrońcy gdyż jest ona wynikiem niedopełnienia przez obrońcę obowiązku wynikającego z art.37a ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j .D.U 2020.1651) który to przepis nakazuje adwokatowi

mającemu przemijająca przeszkodę w wykonywaniu zawodu „zapewnić zastępstwo aby prowadzone przez niego sprawy nie doznały uszczerbku” Przepis ten dotyczy nie tylko obowiązku zapewnienia przez obrońcę substytucji na czas trwania” przemijającej przeszkody” np. choroby ale także obowiązku zapewnienia w okresie choroby właściwej obsługi biurowej prowadzonej kancelarii adwokackiej. Sąd Najwyższy przypomina „adwokatowi mającemu przemijająca przeszkodę w wykonywaniu zawodu nie wolno poprzestać na wydaniu polecenia osobom obsługującym jego kancelarię, aby nie przyjmowały żadnych lub niektórych pism sądowych” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1998r., sygn. akt III CKN 877/98, Lex nr: 1214484) Sąd Najwyższy stwierdza również iż w niniejszym postępowaniu stosownie do treści art.79§3 k.p.k. nie zachodzi sytuacja, w której udział obrońcy w posiedzeniu rozpoznającym wniosek w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej i jego zatrzymanie ma charakter obligatoryjny. Z treści przywołanego powyżej przepisu wynika jednoznacznie iż udział w posiedzeniu obrońcy osoby co do której zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jej poczytalności (a z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie) jest obowiązkowy tylko wtedy gdy ustawa nakłada na oskarżonego (w realiach niniejszego postępowania sędziego w odniesieniu do którego oskarżyciel skierował wniosek o uchylenie immunitetu sędziowskiego - uwaga Sądu) obowiązek stawienia. Zgodnie zaś z art.80§ 2e p.u.s.p udział sędziego w posiedzeniu rozstrzygającym w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej jest jego prawem, a nie obowiązkiem i jego tj. sędziego nawet usprawiedliwiona nieobecność na posiedzeniu nie wstrzymuje rozpoznania wniosku. To przesądza o możliwości rozpoznania przez sąd dyscyplinarny wniosku o uchylenie immunitetu także w sytuacji niestawienia obrońcy sędziego co do którego zachodzą okoliczności wskazane w art.79§1 pkt.2-4 oraz §2 k.p.k .

Analizę wniosku Prokuratora Rejonowego w W. i przedłożonych przez niego dowodów należy rozpocząć od wskazania, że: „immunitet sędziowski jest immunitetem formalnym. Nie powoduje on wyłączenia odpowiedzialności, czy też karalności za popełniony czyn, a jedynie wprowadza zakaz pociągnięcia osoby posiadającej taki immunitet do odpowiedzialności karnej przed sądem, chyba że

oskarżyciel uzyska na to zgodę uprawnionego organu. Ochronne oddziaływanie immunitetu powoduje, że dopóki nie zostanie on uchylony prawomocną uchwałą sądu dyscyplinarnego, niedopuszczalne jest wszczęcie i dalsze prowadzenie postępowania przeciwko osobie, którą chroni. Jego uchylenie jest zatem warunkiem przejścia postępowania karnego dotyczącego sędziego z fazy *in rem* w fazę *in personam* (...). W przypadku czynów ściganych z oskarżenia publicznego wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej stanowi w pewnym sensie kontrolę czynności polegającej na potwierdzeniu istnienia przesłanek postawienia zarzutu popełnienia przestępstwa (art. 313 § 1 k.p.k.). W ramach postępowania zainicjowanego wnioskiem o wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, zadaniem sądu dyscyplinarnego jest zatem weryfikacja przedstawionego przez wnioskodawcę materiału dowodowego w celu sprawdzenia, czy zachodzi wynikająca z art. 80 § 2c prawa o ustroju sądów powszechnych, przesłanka uchylenia immunitetu, jaką jest dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, które jednocześnie jest warunkiem sporządzenia postanowienia o przestawieniu zarzutów w postępowaniu karnym” (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2016 r., sygn. akt SNO 29/16).

Sąd w postępowaniu o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej ma obowiązek oceny przedłożonych przez wnioskodawcę dowodów, z uwzględnieniem przede wszystkim reguł wynikających z art. 7 k.p.k., czy dostatecznie uzasadniają podejrzenie popełnienia przestępstwa przez sędziego. Ocena taka nie powinna jednak wykraczać poza granice dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa. Sąd ma obowiązek ocenić czy wersja przedstawiona przez oskarżyciela (w realiach niniejszej sprawy oskarżyciela publicznego) jest dostatecznie uprawdopodobniona. Sąd rozpoznający wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego, nie ma obowiązku, a nawet prawa, do ustalenia winy sędziego, którego taki wniosek dotyczy. „Wina może być bowiem ustalona jedynie przez sąd powszechny w postępowaniu karnym, prowadzonym według reguł określonych w Kodeksie postępowania karnego” (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2012 r.,

sygn. akt SNO 3/12, Lex nr: 1228696, podobna uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2016 r., sygn. akt SNO 29/16).

Pod pojęciem „dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 80 § 2c, p.u.s.p., „należy rozumieć taką sytuację, gdy zebrane w sprawie dowody wskazują w sposób dostateczny na to, że sędziemu można postawić zarzut popełnienia przestępstwa. Jest przy tym oczywiste, że nie wystarcza samo przypuszczenie, iż było tak, jak twierdzi się we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, ale nie jest też wymagane przekonanie o winie sędziego. Postępowanie o uchylenie immunitetu sędziowskiego poprzez wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, nie jest bowiem postępowaniem rozstrzygającym o jego odpowiedzialności karnej, a więc sąd dyscyplinarny nie musi mieć pewności, że przestępstwo zarzucane sędziemu we wniosku faktycznie zostało przez niego popełnione” (uchwała Sądu Najwyższego z 16 maja 2018 r. sygn. akt SNO 18/18, Lex nr 2515772).

W ocenie Sądu Najwyższego treść przedłożonych przez prokuratora dokumentów w szczególności protokołów przesłuchań świadków, relacji z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w J. (k. 33), informacji z Komendy Miejskiej Policji w J. (k.19-30, k. 63-65 akt głównych), uprawdopodobniają w stopniu co najmniej dostatecznym podejrzenie, iż sędzia w stanie spoczynku M. C. swoim zachowaniem w okresie od stycznia 2019 r. do 21 stycznia 2020 r. zrealizowała znamiona przestępstwa z art. 190a § 1 k.k.

Wskazane powyżej zeznania świadków są ze sobą wzajemnie zgodne, wewnętrznie spójne i logiczne. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować zdolność do postrzegania i zapamiętywania osób przesłuchanych w charakterze świadków A., M. i R. K. Ich zeznania zostały potwierdzone częściowo materiałami przekazanymi przez Policję oraz przedłożonymi przez A. K. nagraniami cyfrowymi na których zarejestrowano zachowanie się względem pokrzywdzonych sędzi w stanie spoczynku M. C. (k. 8,9,71-78).

Badając zasadność wniosku prokuratora o wyrażenie zgody na zatrzymanie na zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie sędziego do prokuratury, celem przeprowadzenia czynności procesowych z udziałem zatrzymanego sędziego,

sąd dyscyplinarny ma za zadanie ustalić w oparciu o przedłożone mu materiały, czy zachodzą przesłanki dla zatrzymania i przymusowego doprowadzenia osoby podejrzanej, określone w art. 247 k.p.k.

Sąd Najwyższy przypomina, iż zgodnie z art. 247 § 1 pkt 1 k.p.k. zatrzymanie osoby podejrzanej albo podejrzanego jest uzasadnione, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, iż osoba wezwana w charakterze podejrzanego nie stawi się w celu przeprowadzenia z nią czynności związanych z ogłoszeniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów i przesłuchaniem w charakterze podejrzanej.

Takie zatrzymanie może być zastosowane wtedy, gdy istnieją okoliczności uzasadniające obawy wskazujące, iż osoba podejrzana dobrowolnie nie stawi się na wezwanie organu procesowego (zob. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 23 maja 2006 r. sygn. akt I KZP 5/06 LEX nr 181301). Zgodnie z poglądami doktryny, które Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni aprobuje „obawy uzasadniające stosowanie zatrzymania o jakim mowa w art. 247 § 1 (k.p.k. – uwaga sądu), mogą opierać się na dowodach tak ścisłych, jak i swobodnych, w tym i na informacjach pochodzących z działań operacyjnych Policji, ABW, CBA itd., ale informacje te powinny być sprawdzone, a źródła wiarygodne” (T. Grzegorzczak. Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz. Warszawa 2008. s. 543-544).

Przedłożone przez prokuraturę oraz uzyskane przez Sąd z Komendy Miejskiej Policji w J. (k. 63-65 akt głównych) materiały potwierdzają zasadność obawy, iż sędzia w stanie spoczynku M. C. wezwana w charakterze podejrzanej do prokuratury lub na badania sądowo-psychiatryczne, które prokuratura zamierza zlecić stosownie do treści art. 202 § 1 k.p.k., nie stawi się, co będzie wymagało jej zatrzymania i przymusowego doprowadzenia.

Sąd Najwyższy stwierdza że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, uprawdopodobnia w sposób więcej niż dostateczny (w rozumieniu art. 313 § 1 k.p.k.), podejrzenie popełnienia przez sędzię w stanie spoczynku M. C. czynu zabronionego wskazanego w pkt 1. wniosku Prokuratora Rejonowego w W. sygn. PR 1 Ds (...) z dnia 18 stycznia 2021 r., co musi skutkować podjęciem uchwały zezwalającej na pociągnięcie sędzi w stanie spoczynku M. C. do odpowiedzialności karnej za wskazany we wniosku prokuratora czyn zabroniony.

Przedłożone przez wnioskodawcę – oskarżyciela publicznego materiały wystarczająco uprawdopodobniają też obawę, iż sędzia w stanie spoczynku M. C. dobrowolnie nie stawia się na wezwanie prokuratury. wobec czego uznać należy, iż wyrażenie zgody na zatrzymanie i doprowadzenie wyżej wymienionej jest konieczne dla zapewnienia prawidłowego toku dalszego postępowania karnego.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie, nie mógł zdecydować o obniżeniu uposażenia M. C. na podstawie art. 129 § 3a p.u.s.p., z uwagi na fakt, że przeciwko M. C. nie toczy się, w związku z przedmiotową sprawą postępowanie dyscyplinarne, zaś przepis art. 129 § 3a przywołanej powyżej ustawy wyraźnie stanowi, że: „jeżeli sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego w stanie spoczynku do odpowiedzialności karnej za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego, z urzędu obniża w granicach od 25% do 50% wysokość jego uposażenia na czas trwania postępowania dyscyplinarnego”. Rozszerzenie pojęcia „postępowanie dyscyplinarne” na pojęcie „postępowanie karne” stanowiłoby naruszenie zakazu stosowania wykładni rozszerzającej przepisów regulujących prawa i wolności obywatela, na jego niekorzyść (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2021 r. sygn. II DIZ 1/21, niepublikowane).